

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: V. B. T., narozený X, nyní pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna (dále jen **ZZC**),
zastoupený: Mgr. Petr Václavek, advokát, se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha,

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 00007064, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

v řízení žalobě ze dne 8.2.2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.1.2023 č.j. CPR-2966-6/ČJ-2023-930311-T221,

takto:

- I. Rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 18.1.2023 č.j. CPR-2966-6/ČJ-2023-930311-T221 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 4 114,- Kč k rukám zástupce žalobce advokáta Mgr. Petra Václavka na účet č. 2108265237/2700 VS: 2022410, nejdéle ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 8.2.2023 soudu doručenou prostřednictvím datové schránky téhož dne se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 18.1.2023 č.j. CPR-2966-6/ČJ-2023-930311-T221, jehož kopie byla připojena, a kterým bylo rozhodnuto tak, že žádosti o propuštění ze zařízení podle § 129a odst. 1 zákona č.

326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**) se nevyhovuje, a cizinec se nepropouští.

2. V **žalobě** žalobce nejprve uvedl, že podal prostřednictvím svého zmocněného zástupce dne 22.12.2022 žádost o propuštění ze zařízení, ve kterém byl zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců dne 20.11.2022. Žalobce podal vysvětlení, o kterém byl učiněn protokol č.j. KRPA-372478-12/ČJ-2022-000022 a následně na tento protokol odkázal při svém výsledku, při jiné příležitosti nevypovídal.

Dle žalobce žalovaný vystavěl své rozhodnutí na tvrzení, které nemá oporu ve správním spise. Rozhodnutí tak zatížil vadou nepřezkoumatelnosti. Žalovaný opírá své rozhodnutí mimo jiné o to, že žalobce údajně při podání vysvětlení uvedl, že „do Vietnamu se nevrátí“, resp. že „do Vietnamu se vrátit odmítá“. Otázka, zda se dobrovolně navrátí do Vietnamu, nebyla žalobci položena. Tento postoj nelze ani vyvodit z celkového vyznění protokolu o podání vysvětlení. Naopak, žalobce výslovně uvádí, že pokud by se vrátil do Vietnamu, bydlel by se svou rodinou, čímž tuto možnost připouští. Je nepřípustné, aby si žalovaný domýšlel, jaký je postoj žalobce. Naopak, i kdyby žalovaný měl důvod se domnívat, že žalobce se do Vietnamu vrátit odmítá, měl přezkoumat, zda takový postoj zaujímal žalobce v době, kdy žádal o své propuštění. Žalobce zároveň slíbil, že se bude zdržovat v bydlíšti jeho bratra, pana T. S. H., nar. X (dále jen **bratr**). Skutečnost, že žalovaný vyplňuje mezery ve skutkových zjištěních výroky žalobcem nevyřčenými, které nejsou součástí správního spisu, pak jednoznačně zatěžuje jeho rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

Dále žalobce uvedl, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen **správní řád**), a § 126 zákona o pobytu cizinců, když nevyvinul žádné kroky ke zjištění skutkového stavu. Rozhodnutí je v důsledku toho chybně odůvodněné a jeho výrok neodráží skutečný stav věci. Žalobce předně zdůraznil, že zajištění cizince je zcela mimořádným opatřením, které významným způsobem zasahuje do jeho osobní svobody, a proto je třeba jej užít až v případě, že stejného účelu nelze dosáhnout opatřeními k právům cizince šetrnějšími. Celkově je pak k možnosti zajištění a k výkladu zákonných ustanovení se zajištěním souvisejícími přistupovat restriktivně a uplatňovat zásadu „*In dubio pro libertate*“ („v pochybnostech ve prospěch svobody“). Tato zásada pak má správní orgán vést nejen při samotném rozhodování o užití zajištění, ale při postupech se zajištěním souvisejícími - zejména k procesní aktivitě ve věci zajišťovaného cizince, ověřování jeho tvrzení a zjišťování možnosti nahrazení zajištění opatřeními mírnějšími. Žalovaný však takto nepostupoval a nevyvinul žádné kroky k ověření tvrzení žalobce, tedy, že má v České republice (dále jen **ČR**) bratra s trvalým pobytem, a tento je ochoten jej ubytovat, složit za něj finanční záruku a v současnosti disponuje pasem žalobce, který mu byl dopraven z Ukrajiny. Žalovaný se dle názoru žalobce nemůže zprostit veškeré odpovědnosti za dostatečné zjištění skutkového stavu pouhým poukazem na skutečnost, že řízení dle § 129a zákona o pobytu cizinců je řízením o žádosti, a že tento má povinnost tvrzení a povinnost důkazní. Cizinec v zajištění má pouze omezené možnosti k obstarání právní pomoci (tato možnost je pak dále oslabena jazykovou bariérou a neznalostí právního řádu ČR) a omezené možnosti k plnění důkazní povinnosti. Je tak naprosto nezbytné, aby žalovaný při rozhodování o jeho žádosti vyvinul vlastní úsilí ke zjištění skutkového stavu, a to především za účelem zjištění, zda jsou skutečně dány důvody k užití institutu zajištění, zda dále trvají a zda není možné užít opatření mírnější, která méně zasahují do práva na osobní svobodu cizince. Výše uvedené vyplývá i ze zákona o pobytu cizinců. Dle § 126 písm. a) je policie „*povinna po celou dobu zajištění zkoumat, zda důvody zajištění trvají*“. Tato povinnost existuje nezávisle na tom, zda právě probíhá řízení

o žádosti o propuštění ze zařízení. V řízení o žádosti o propuštění tato povinnost zcela jistě dopadá právě na žalovaného. Z § 129a odst. 4 a 5 pak zcela jednoznačně plyne, že policie je oprávněna vyslechnout jak žadatele, tak svědky. O výsledku svědka pak není povinna vyrozumět účastníka řízení ani jeho zástupce, z čehož se podává, že tento úkon policie může činit i na základě vlastní iniciativy. Žalobce zcela konkrétně tvrdil, že má v ČR bratra s trvalým pobytem. K žádosti o propuštění ze zajištění předložil rovněž povolení k pobytu bratra, jeho prohlášení o tom, že tento žalobce ubytuje, a nabídku poskytnutí finanční záruky. Rovněž vysvětlil, že o bratrovi při podání vysvětlení nehovořil, neboť se bál, že by mu tím mohl způsobit problémy. Bratr žalobce tak poskytl zcela konkrétní záruku, kde by po dobu řízení o správním vyhoštění přebýval a zároveň se zaručil svým jménem za to, že žalobce bude po dobu řízení kontaktní na jeho adrese a nebude mařit průběh řízení o správním vyhoštění. Žalovaný však toto tvrzení odmítl s poukazem na to, že o příbuzenství žalobce a jeho bratra nemá informaci v dostupných evidencích, a že tato nebyla podložena např. úředně ověřenou kopií rodného listu. Žalovaný nevyužil možnosti vyslechnout bratra ani žalobce. Tím nejenže nesplnil svou povinnost zjistit skutkový stav v dostatečném rozsahu dle § 3 správního řádu, ale hlavně tím rezignoval na povinnost zkoumat trvání důvodů pro zajištění cizince dle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Tato povinnost je přitom pro veškeré úkony spojené se zajištěním zcela zásadní, neboť zde dochází k velice silnému zásahu do základního práva cizince na osobní svobodu. Žalobce má za to, že i kdyby žalovaný shledal jeho tvrzení jako nedostatečná, tato tvrzení byla dostatečně určitá, aby žalovaný byl povinen je sám dále ověřit z úřední povinnosti. Stejně tak žalovaný tvrdí, že žalobce hodnověrně neprokázal, že disponuje cestovním dokladem, ačkoliv tento k žádosti přiložil jeho kopii a bylo sděleno, že jej má u sebe jeho bratr. Pokud žalovaný byl toho názoru, že kopie cestovního dokladu je nedostatečným důkazem, opět zde byla možnost vyzvat bratra žalobce k jeho předložení. Takový postup by se jevil vhodný i vzhledem k účelu řízení o správním vyhoštění jako takového. Vzhledem ke skutečnosti, že žádost o propuštění ze zajištění vč. příloh byla odeslána prostřednictvím datové schránky, je třeba se tázat, jakým jiným způsobem měl žalobce postupovat, než právě oskenováním cestovního dokladu. V této souvislosti je také třeba dodat, že právní zástupce žalobce byl zcela nepochopitelně k předložení kopie cestovního dokladu vyzván Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy až 31.1.2023. Žalovaný se rovněž velmi povrchně vypořádal s tvrzením žalobce, že tento v době, kdy podával vysvětlení, plně nerozuměl své situaci. To je ostatně zřejmé z protokolu, který byl o podaném vysvětlení sepsán, kde na otázku, zdali je ochoten vycestovat z ČR, žalobce odpověděl, „...*Klidně odjedu ještě dnes, chci do Polska.*“ Z uvedeného se podává, že žalobce neměl v té době ponětí o povaze své situace ani její závažnosti. Žalobce nepopírá, že byl formálně poučen o svých právech (včetně práva na právní pomoc) za přítomnosti tlumočníka a protokol o podání vysvětlení a následně i protokol o provedeném výsledku podepsal. Je však třeba zdůraznit, že jakožto místních poměrů neznalý cizinec tyto okolnosti samy o sobě nevylučují, že poučením porozuměl, a že měl možnost na tato poučení adekvátně reagovat. Co se konkrétně práva na právní pomoc týče, dodržování tohoto práva je čistě formální - zadržený cizinec neznalý českého jazyka poučen o právu na právní pomoc nedisponuje reálnou možností si právní pomoc zajistit. Ústavní soud v nálezu ze dne 29.11.2016, sp. zn. I. ÚS 630/16 judikoval, že: *„Reálné možnosti osob zbavených svobody zvolit si právního zástupce, poradit se s ním a zajistit si tak efektivně právní pomoc, je ve srovnání s osobami na svobodě podstatným způsobem omezena. Ústavní soud již v kontextu trestního řízení opakovaně judikoval, že právě osoby zbavené osobní svobody a navíc cizinci, kteří neovládají český jazyk,*

jsou zranitelné osoby, u nichž právo na právní pomoc získává zvláštní a ještě podstatnější význam (nález sp. zn. IV. ÚS 2443/14 ze dne 18. 3. 2015). V nálezu sp. zn. I. ÚS 469/16 ze dne 22. 3. 2016 Ústavní soud zdůraznil, že k naplnění ústavně zaručeného práva na právní pomoc nepostačuje pouze formální přístup k právní pomoci. To platí tím spíše u osoby zbavené osobní svobody a znevýhodněné neznalostí českého jazyka a původem z jiné země (bod 17).“ Je tedy zřejmé, že aby žalovaný dostal své povinnosti kontinuálně přezkoumávat důvody trvání zajištění, resp. tyto přezkoumat v souvislosti s podanou žádostí o propuštění, bylo obzvláště vhodné žalobce znovu vyslechnout, zvláště kdy o toto výslovně požádal. Tak se přitom nestalo.

Rozhodnutí žalovaného je dle žalobce založeno na nesprávném právním posouzení otázky, zda je možné užít zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b, a tedy v rozporu s ust. § 2 odst. 1 a odst. 2 správního řádu. Kromě pochybností ohledně výsledku žalobce, které jsou popsány výše, nelze souhlasit s tím, že by v době, kdy žádal o propuštění, žalobce měl v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu (v tomto případě Polska). Naopak, žalobce zcela konkrétně deklaroval, že po dobu řízení o správním vyhoštění má v úmyslu se zdržovat v ČR u svého bratra. I kdyby v době, kdy podával vysvětlení, měl skutečně v úmyslu vycestovat do Polska, takováto okolnost by pak bez dalšího nemohla znamenat, že žalovaný může zcela libovolně držet žalobce v zajištění pouze na základě této skutečnosti. Při zkoumání žádosti žalobce o propuštění ze zajištění je pak třeba posuzovat, zda je tento úmysl přítomen v době, kdy se o žádosti rozhoduje. Zákon o pobytu cizinců výslovně předpokládá užití zvláštních opatření v případech, kdy cizinec neprokáže svou totožnost, nesdělí místo pobytu nebo se nedostaví na předvolání, a to v ust. § 123b odst. 2. Toto ustanovení tak zdůrazňuje povahu zajištění jako zcela výjimečného prostředku, kterého by mělo být užíváno zdrženlivě a pouze v případech, kdy nepostačuje uložení mírnějšího opatření. Oproti tomu žalobce poskytl zcela konkrétní záruky, které spočívají nejen v uvedení místa jeho pobytu po dobu vedení řízení a součinnosti, ale zejména ve skutečnosti, že má na území ČR bratra s trvalým pobytem, který se rovněž zavázal poskytnout finanční záruku. Žalobce tak měl být propuštěn ze zajištění, neboť nadále netrvaly důvody pro jeho užití jakožto opatření ultima ratio. Na závěr žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnosti zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 18.1.2023 č.j. CPR-2966-6/ČJ-2023-930311-T221**, bylo rozhodnuto tak, že žádosti o propuštění ze zařízení podle § 129a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se nevyhovuje, a cizinec se nepropouští. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiného vyplynulo, že dne 22.12.2022 byla doručena Krajskému ředitelství policie hl. m. Prahy žádost o propuštění ze zajištění podaná žalobcem. Podle § 163 odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o pobytu cizinců rozhoduje o žádosti cizince o propuštění podle § 129a zákona o pobytu cizinců Ředitelství služby cizinecké policie. Vzhledem ke skutečnosti, že podání bylo učiněno u nesprávného orgánu, byla věc formou Usnesení o postoupení věci postoupena Ředitelství služby cizinecké policie. Žalovaný obdržel žádost o propuštění dne 16.1.2023.

Dále bylo uvedeno, že správní orgán vydal žalobci rozhodnutí o zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b), neboť v době zadržení nedisponoval cestovním dokladem. Z tohoto důvodu dovodil riziko, že bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Současně správní orgán vyloučil použití zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce z území dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalobce chtěl ve své

žádosti uvést nové skutečnosti, které jsou způsobilé obavy správního orgánu eliminovat, a které umožňují jeho propuštění ze zařízení, a tvrdil, že při provedeném výsledku byl ve velkém stresu, neboť byl zadržen a převezen na služebnu policie. Nebyl si jistý tím, co se právě děje, a proto neuvedl, že má na území ČR bratra – T. S. H., nar. X. Bratr žalobce má v ČR povolen trvalý pobyt. Žalobce v obavě, aby bratrovi nezpůsobil nějaké problémy s úřady, při výsledku uvedl, že v ČR nemá rodinu. Bratr žalobce se zavázal, že mu poskytne v ČR zázemí po dobu vedení řízení o správním vyhoštění a dohlédne na to, aby žalobce toto nemařil a plnil veškeré povinnosti uložené mu zákonem nebo případně rozhodnutím správního orgánu. Je ochoten žalobce ubytovat na adrese X a dohlédnout, aby byl na této adrese k zastižení. Zároveň je ochoten na vyzvání správního orgánu za žalobce složit peněžitou záruku dle § 123c zákona o pobytu cizinců ve výši 40.000,- Kč. Bratrovi žalobce se zároveň povedlo získat zpět ztracený pas žalobce a tento mu byl z Ukrajiny dovezen. Je připraven jej na výzvu správního orgánu předložit. Díky nalezenému cestovnímu pasu pak bude možné definitivně a spolehlivě prokázat totožnost žalobce a jeho pobytovou historii až do ztráty pasu v roce 2021.

Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen **OPKPE Praha**), ze dne 20.11.2022, vydané pod č.j. KRPA-372478-21/ČJ-2022-000022-ZSV, byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Rozhodnutí o zajištění žalobce nabylo právní moci dne 20.11.2022.

Žalovaný při posuzování předmětné žádosti vycházel primárně z žádosti žalobce o propuštění ze zařízení dle § 129a zákona o pobytu cizinců, kopie plné moci, a dále z podkladů, jejichž součástí je protokol o výsledku žalobce ve správním řízení ze dne 19.11.2022, č.j. KRPA-372478-12/ČJ-2022-000022, rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 20.11.2022, č.j. KRPA-372478-21/ČJ-2022-000022-ZSV, a výsledky kontroly záznamů žalobce v dostupných informačních systémech.

Také bylo uvedeno, že žalovaný v rámci správního řízení o předmětné žádosti zkoumal, zda žalobce splňuje podmínky uvedené v § 129a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Z ustanovení § 129a odst. 1 zákona o pobytu cizinců plyne, že žalobce je povinen v žádosti uvést veškeré rozhodné skutečnosti, kterých se dovolává a označit důkazy. Je ve vlastním zájmu žalobce, aby k podání žádosti a k řízení o ní přistupoval se vši vážností a vyvinul procesní aktivitu ve formě předestření hodnověrných tvrzení a hodnověrných důkazů o nich, neboť pouze z jeho tvrzení nebo prostřednictvím jím předložených důkazů a učiněných důkazních návrhů může správní orgán v řízení zjistit a ověřit splnění zákonem stanovených podmínek pro případné vyhovění předmětné žádosti.

Žalovaný ze spisového materiálu týkajícího se žalobce, kontrolou záznamů v dostupných informačních systémech a prostřednictvím vlastního šetření zjistil následující skutečnosti. Žalobce přicestoval na území ČR z Polské republiky (dále jen **Polsko**), kde pobýval bez cestovního dokladu a nelegálně pracoval. Do ČR vstoupil, aniž by disponoval jakýmkoliv oprávněním k pobytu a cestovním dokladem. Dne 19.11.2022 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, č.j. KRPA-143115-17/ČJ-2022-000022. Žalobce byl dne 20.11.2022 zajištěn za účelem správního vyhoštění. Z protokolu o výsledku ze dne ze dne 19.11.2022, č.j. KRPA-372478-12/ČJ 2022-000022 je patrné, že žalobce, byť si je vědom svého neoprávněného pobytu, do svého domovského státu

dobrovolně vycestovat nehodlá. Žalobce se svévolně neoprávněně pohyboval zejména po členských státech Evropské unie (dále jen EU), kde se nějakou dobu rovněž ukrýval a do současné doby rovněž hodnověrně nedokázal, že disponuje cestovním dokladem.

Důvody, proč v daném případě nelze užít § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tj. je povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, spatřuje správní orgán v předchozím jednání žalobce, kdy absolutně odmítá respektování a dodržování zákonů nejen ČR, ale i jiných států EU a není ani v jeho vůli se do společnosti ČR se integrovat. Z protokolu o výsledku žalobce a z výsledků kontroly záznamů v dostupných informačních systémech nelze nikterak dovodit, že v ČR má známé či příbuzné. V ČR je poprvé a jeho úmyslem je dostat se zpět do Polska, kde před vstupem do ČR, nelegálně pobýval, pracoval a kde chce nyní požádat o azyl. Do Vietnamu se vrátit odmítá. Z výše uvedeného je zřejmé, že neskýtá žádnou záruku, že bude oznamovat místa pobytů na území a na daných místech se zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly. K využití ustanovení § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. zvláštního opatření ve formě složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním, správní orgán nemůže přistoupit, jelikož existenci či možnost opatření dostatečných finančních prostředků žalobce žádným způsobem nedoložil.

V případě žalobce rovněž nelze užít ustanovení § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené. Žalovaný má za to, že i tato podmínka zvláštního opatření by byla zjevně neúčelná z důvodu, že neexistuje ze strany žalobce předpoklad, že bude citovanou podmínku opatření dodržovat. Vyplývá to zejména ze skutečnosti, že sám neměl snahu v zákonné lhůtě vyhledat správní orgán za účelem legalizace pobytu na území, nectí zákony ČR a po celém území ČR se pohyboval a pobýval neoprávněně.

Nadto je třeba konstatovat, že v tomto případě je aplikace zvláštního opatření zcela vyloučena ustanovením § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců „*policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu*“, kdy žalobce uvedl do protokolu do výsledku, že v ČR zůstat odmítá a jeho cílovou zemí je Polsko, kde si chce opět najít práci a požádat o azyl.

Jak již bylo výše uvedeno, žalobce byl zajištěn za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Na území ČR pobývá bez oprávnění k pobytu a cestovního dokladu a rovněž nedisponuje dostatečnými finančními prostředky a na území ČR nemá zajištěné ubytování, jakož ani žádné blízké či známé osoby.

Ke skutečnostem, na základě kterých odůvodňuje žalobce svou žádost o propuštění, žalovaný uvedl, že žalobce byl dne 19.11.2022 před zahájením výsledku do Protokolu o výsledku účastníka řízení, č.j.: KRPA-372478-12/ČJ-2022-000022, zajišťujícím orgánem řádně poučen o jeho povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet a o právních důsledcích nepravdivé a neúplné výpovědi. Poučení v plné míře porozuměl, rovněž porozuměl důvodu, proč byl s ním protokol sepisován. V době sepisování protokolu se cítil zdravý a byl schopen vypovídat. Vzhledem k tomu, že nerozumí česky, bylo řízení vedeno za přítomnosti paní Mgr. Chau Lan Duondová, tlumočnicí do jazyka vietnamského, s čímž žalobce souhlasil. Poučení a všechna vyjádření stvrdil svým podpisem. Protokol o výsledku účastníka řízení byl tedy pořízen zákonným způsobem, a je proto přípustným důkazním prostředkem. Do protokolu o výsledku účastník řízení

mimo jiné uvedl, že do Evropy přicestoval, aby zaplatil dluh, který má ve Vietnamu a aby finančně zajistil svou rodinu ve Vietnamu. V ČR ani v žádném z jiných států o mezinárodní ochranu nežádal. Požádat chce v Polsku. V době sepisování protokolu uvedl, že jeho stav je dobrý, zdravotní problémy nemá a s ničím se neléčí. Žádné relevantní důkazy, které by vylučovaly zajištění, žalobce sám ve své žádosti nepředložil. Žalobce tvrdí, že má v ČR bratra, ač v protokolu o výsledku toto zapřel z důvodu ochrany jeho bratra před možnými postihy úřadů. S ohledem na závažnost jeho předchozího protiprávního jednání, se však správnímu orgánu pouhé „Čestné prohlášení“ údajného bratra pana T. S. H., nar. X, bez patřičné úřední verifikace zdá velmi nedůvěryhodné a jako jediný důkazní prostředek nedostatečné. Vazba žalobce s panem T. S. H. nebyla v dostupných evidencích MV ČR nikterak prokázána a žalobce jiný důkazní prostředek (např. úředně ověřenou kopii rodných listů), ze kterého by bylo možné odvodit případnou rodinnou provázanost, nepředložil. Žalobce sice nabízí finanční záruku ve výši 40.000,-Kč, její výše je však nedostatečná a zdaleka nepokryje náklady spojené se správním vyhoštěním do Vietnamu, kdy se v tomto případě částka pohybuje v řádech sta tisíc korun a návrh na složení kaucí u věcně příslušného orgánu, který vydal rozhodnutí o zajištění tedy u OPKPE Praha dosud nepodal. Z výsledků kontroly záznamů v dostupných informačních systémech bylo zjištěno, že v současné době u sebe nemá žádný platný cestovní doklad. Žalobce tvrdí, že se podařilo jeho údajnému bratru během měsíce nalézt jeho cestovní doklad ztracený před dvěma léty na Ukrajině. Je ale s podivem, že se o této skutečnosti příslušné orgány dozvěděly až na základě podané žádosti o propuštění. Zajištění cizince je časově omezený institut, který trvá po dobu ověřování totožnosti, vydání náhradního dokladu a realizace správního vyhoštění. Délka procesu ověřování totožnosti je zpravidla závislá na součinnosti a spolupráci, kterou je účastník řízení ochoten poskytnout. Správní orgán předpokládá, že o nález cestovního dokladu bratr žalobce neprodleně informoval. Je-li tedy v zájmu žalobce urychlit proces realizace správního vyhoštění a opustit zařízení pro zajištění cizinců je otázkou, proč žalobce bezprostředně po obdržení informace o nález jeho cestovnímu dokladu tuto neposkytl příslušným orgánům, zainteresovanými ve věci zajištění a ověřování jeho totožnosti. Dále je třeba upozornit na to, že žalobce odmítl nabízenou možnost dobrovolného návratu, která by realizaci správního vyhoštění také značně urychlila a pobyt v zařízení pro zajištění cizince zkrátila. Žalobce postavil většinu své argumentace na slibech dodržování uložených zvláštních opatření po případném propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců, jejichž splnění se správnímu orgánu s ohledem na předchozí nedodržování a nerespektování právních norem ČR jeví velmi nepravděpodobné. Do protokolu o podání vysvětlení žalobce uvedl, že se do Vietnamu nevrátí a chce odjet do Polska za práci a úmyslem požádat o azyl. Žalobce odmítl nabízenou možnost dobrovolného návratu. Dává tím jasně najevo svou neochotu spolupracovat s příslušnými orgány ČR, území EU opustit dobrovolně nehodlá a bude nadále pokračovat v nerespektování právních norem nejen ČR, ale i EU, což představuje závažné ohrožení základních zájmů společnosti. Na základě výše uvedeného Rozhodnutí o zajištění žalobce vydané OPKPE Praha považuje správní orgán za nezbytné a v daném případě se ztotožňuje se závěry OPKPE Praha, které shledalo, že byly splněny podmínky pro zajištění žalobce a má za to, že důvody pro zajištění žalobce i nadále trvají.

Podle ustanovení § 129a odst. 6 zákona o pobytu cizinců, policie umožní cizinci na jeho žádost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. O tuto možnost žalobce v rámci svého podání nepožádal. Na základě shora uvedených skutečností dospěl správní orgán k závěru, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro vyhovění předmětné žádosti,

neboť žalobce v rámci tohoto správního řízení neuvedl rozhodné skutečnosti, které by byly důvodem pro přehodnocení zajištění žalobce a rozhodnutí o jeho propuštění ze zařízení, nebo uložení zvláštních opatření. Z důvodu výše uvedených bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 15.2.2023** mimo jiné uvedl k námitce nepřezkoumatelnosti, žalobci sice nebyla položena otázka v protokolu, zda se dobrovolně navrátí do Vietnamu, ale skutečnost, že tak učinit nechce je zcela zřejmá s toho, že dosud neakceptoval několikrát nabízenou žádost o dobrovolný návrat do Vietnamu ze strany Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra v zařízení pro zajištění cizinců. Tento institut přitom skýtá možnost návratu za polovičních nákladů a zabezpečení veškeré logistiky ze strany uvedeného Odboru a samotnou realizaci urychluje. Žalobce sám dostatečně nevyvíjí aktivity, které by směřovaly nejen k ukončení pobytu v zařízení pro zajištění cizinců, ale i ukončení zajištění cizince. Skutkový stav v rámci řízení o propuštění byl náležitě zjištěn. Žalobce v rámci své žádosti má doložit a vyvinout dostatečnou procesní aktivitu. Žádost proto musí být náležitě odůvodněna, musí v ní být vymezeny všechny rozhodné skutečnosti, jichž se cizinec dovolává za účelem svého propuštění, přičemž je povinen označit důkazy na podporu svých tvrzení. Z důvodu bezodkladného vyřízení žádosti pak správní orgán rozhodující o žádosti nevyzývá k doložení důkazních prostředků podané žádosti. Policie je oprávněna, nikoliv povinna, cizince vyslechnout a tvrzení žalobce, že o opětovný výslech výslovně požádal, se nezakládá na pravdě. Údajný bratr žalobce tvrdí, že cestovní doklad žalobce vlastní, ale jeho existenci prokázal pouze fotokopii tohoto dokladu. Na základě kopie cestovního dokladu nemůžou příslušné orgány policie realizovat správní vyhoštění do země původu. Ty jsou pak v takovém případě nuceny cestou Velvyslanectví Vietnamské socialistické republiky požádat o vystavení náhradního cestovního dokladu. Z toho jasně vyplývá, že absence originálu cestovního dokladu limituje orgány policie, které jsou schopny realizaci správního vyhoštění urychlit a zajištění žalobce ukončit. Cestovní doklad může být zaslán příslušnou poštovní službou do ZZC, popř. může být údajným bratrem do ZZC dopraven. Žalovaný připouští, že má žalobce v ZZC jisté omezené možnosti, ale ty mu nebrání k vyhledání právní pomoci, která je v ZZC k dispozici. Cizinec, který je zajištěn a následně umístěn do ZZC je při přijímacích procedurách příslušnými pracovníky Správy ubytovacích zařízení Ministerstva vnitra standardně poučen o možnosti využití bezplatné právní pomoci. Touto cestou jsou cizincům v ZZC v případě jejich zájmu pravidelně poskytovány nejen právní informace, které se týkají pobytu cizinců v těchto zařízeních. Ve všech ZZC je cizincům neomezeně poskytován bezplatný přístup k internetu a sociálním sítím, což jim umožňuje neomezené možnosti přístupu k právní pomoci na všech úrovních a v mnoha jazykových mutacích. S námitkou, ve které žalobce žalovaného napadá, že se velmi povrchně vypořádal s tvrzením žalobce, že v době, kdy podával vysvětlení, plně nerozuměl své situaci, nesouhlasí. Žalobce uvádí „To je ostatně zřejmé z protokolu, který byl o podaném vysvětlení napsán, kde na otázku, *zda-li je ochoten vycestovat z České republiky*, žalobce odpověděl „Klidně odjedu ještě dnes, chci do Polska.“ Z uvedeného se podává, že žalobce neměl v době ponětí o povaze situace ani její závažnosti“. Předně je třeba uvést, že otázka tímto způsobem v protokolu formulována není, v protokolu je však ze strany žalobce opakovaně uvedeno, že v ČR zůstat nechce, pojedje do Polska, kde chce pracovat a požádat o azyl, čímž dává jasně najevo, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu. Jak již bylo výše uvedeno, žalobce opakovaně uvedl v protokolu, že chce požádat o azyl v Polsku nikoli v ČR. V ČR zůstat nechce a chce ji opustit. Jeho úmyslem je

odcestovat do Polska, kde chce pracovat a požádat o azyl, čímž dává jasně najevo, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného členského státu EU. Aplikace zvláštních opatření je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat a že neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění mohl vyhýbat. Na základě jeho předchozího chování a dle jeho vyjádření má žalovaný za to, že v případě propuštění ze ZZC bude s velkou pravděpodobností mařit výkon rozhodnutí a bude pokračovat v plánované cestě do Polska. Vzniká tak důvodná obava, že bude ze strany žalobce opět docházet k porušování právních norem, neboť má vydané rozhodnutí o správním vyhoštění, a to z území všech členských států EU, tudíž je jeho legální pobyt na území jiných členských států nereálný. Žalobce sám dostatečně nevyvíjí aktivity, které by směřovaly nejen k ukončení pobytu v ZZC, ale i k ukončení zajištění cizince. Žalovaný má za to, že se k ostatním námitkám, které žalobce uvedl v žalobě, vyjádřil dostatečně v žádosti o propuštění. Důvody, které vedly žalovaného k zamítnutí žádosti o propuštění ze ZZC, jsou jasné a přesvědčivé. Dle názoru žalovaného bylo ve věci rozhodnuto v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 326/1999 Sb. a zákona č. 500/2004 Sb. Žalovaný se plně odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které nebylo žádosti vyhověno. Žalovaný neshledal ve svém postupu a ve svých závěrech pochybení, a proto s ohledem na výše uvedené navrhl zamítnutí žaloby.

5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 18.1.2023 i ve vyjádření žalovaného ze dne 15.2.2023 neodpovídají obsahu spisu. Napadené rozhodnutí ze dne 18.1.2023 bylo doručeno právnímu zástupci žalobce prostřednictvím datové schránky dne 23.1.2023.
6. *Soud upozorňuje na pochybení žalovaného*, že který byl dne 9.2.2023 vyzván soudem k předložení správního spisu a vyjádření k žalobě, tato výzva mu byla doručena prostřednictvím datové schránky téhož dne. Zákon o pobytu cizinců v § 172 odst. 4 stanovuje 5 denní lhůtu k předložení správního spisu spolu s vyjádřením k žalobě. Žalovaný však zaslal své vyjádření ze dne 15.2.2023 spolu se správním spisem až dne 16.2.2023, čímž porušil tuto zákonnou lhůtu. Soud však podotýká, že zákon o pobytu cizinců v § 172 nestanoví žádný následek spojený s opožděným předložením vyjádření policie k žalobě a správního spisu soudu, především tedy neuvádí, že by nedodržení uvedené lhůty policií bylo důvodem pro ukončení zajištění cizince. V tomto případě se jedná o lhůtu pořádkovou, a tak s ní nelze spojovat následek zrušení rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 16.2.2016 č.j. 3 Azs 161/2015 – 42).
7. **Žalobce ve svém vyjádření ze dne 24.2.2023** mimo jiné uvedl, že žalovaný ve svém vyjádření opakovaně tvrdí, že žalobce sám nevyvíjí aktivity, které by mohly vést k urychlení jeho propuštění skrze urychlení procesu jeho správního vyhoštění z území členských států EU. Žalobce však v řízení o správním vyhoštění i v souvislosti s jeho zajištěním je procesně aktivní. Navrch je v řízení rozhodováno nejenom o povinnosti opustit území členských států, ale i o délce zákazu vstupu. Je tak pochopitelné, že žalobce využívá svých procesních oprávnění tak, aby hájil své zájmy, **což by mu nemělo být vytýkáno**, jak žalovaný činí ve svém vyjádření. Samotný institut zajištění cizince pak nelze vnímat jako prostředek k vyvíjení nátlaku na cizince, aby nevyužíval svá procesní oprávnění nebo činil něco, co není jeho povinností, aby proces urychlil a dostal se tak ze zajištění na svobodu. Takováto úvaha je však ve vyjádření žalovaného naznačena. Stejně

tak se žalovaný nemůže zprostit povinnosti učinit adekvátní skutková zjištění a ověřovat informace podané zajištěným cizincem. Zákon o pobytu cizinců pak také předpokládá samostatnou procesní aktivitu žalovaného při zjišťování skutkového stavu v souvislosti se zajištěním cizince, jak bylo podrobněji rozvedeno v žalobě. Žalobce dostatečně v žádosti o propuštění vysvětlil, proč vypovídal tak, jak vypovídal - nerozuměl své situaci a nechtěl dostat svého bratra, pana T. S. H., do problémů. Nyní je žalobce zastoupen advokátem, situace mu byla vysvětlena a v žádosti o propuštění ze zajištění vyjádřil vůli s orgány cizinecké správy spolupracovat. Žalovaný tak nepostupoval správně, když se těmito tvrzeními odmítl věcně zabývat a označil je jako nedůvěryhodná.

8. Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech rozhodnutí o zajištění, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
9. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).
10. Podle § 129a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„Cizinec je oprávněn podat policii žádost o propuštění ze zařízení, ve které je povinen uvést veškeré rozhodné skutečnosti, kterých se dovolává a označit důkazy. Policie cizince nevyzývá k odstranění vad žádosti. Policie zkoumá, zda trvají důvody, pro které byl cizinec zajištěn, popřípadě pro které byla doba zajištění prodloužena, nebo zda jsou splněny podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. O žádosti policie rozhodne bez zbytečného odkladu.“*
11. Dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. *„Soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, ...“*
12. Podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. *„Soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.“*
13. V souladu s § 78 odst. 1 větou první, odst. 4 a 5 s.ř.s. *je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.*
14. Na úvod soud uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí především odkazuje na protokol o výsledku účastníka řízení, takový protokol se však ve správním spise nenachází. Soud tedy dovozuje, že pravděpodobně došlo k záměně názvu Protokolu o podání vysvětlení ze dne 19.11.2022, č.j. KRPA-372478-12/ČJ-2022-000022. Soud si však v této úvaze nemůže být jist, když správní spis, který byl předložen soudu, je absolutně

nesprávně uspořádán. Strany jednotlivých dokumentů na sebe nenavazují a ani časový sled událostí, které proběhly během správního řízení, na sebe logicky nenavazují. Soud také shledal, že je dosti pravděpodobné, že některé strany písemností úplně chybí, např. tedy na č.l. 18 správního spisu je úvodní strana Protokolu o vyjádření účastníka správního řízení č.j. KRPA-372478-18/ČJ-2022-000022-ZSV ze dne 20.11.2022 zbylé strany se však v tomto místě spisu nenachází, tento celý protokol se pak dá nalézt až na č.l. 25.

15. K rozporu v časové souladnosti soud poukazuje například na skutečnost, že Usnesení o postoupení věci OPKPE Praha ze dne 16.1.2023 č.j. KRPA-372478-40/ČJ-2022-000022-ZSV bylo doručeno žalovanému dne 18.1.2023, avšak již dne 17.1.2023 žalovaný vydal Vyrozmění o zahájení správního řízení č.j. CPR-2966-5/ČJ-2023-930311-T221. Soudu tedy není jasné, jak mohl žalovaný činit úkony ve správním řízení, když mu v té době ještě nebylo doručeno Usnesení o postoupení věci.
16. K tomuto se vztahuje také skutečnost, že žalobce předložil Výzvu OPKPE Praha ze dne 17.1.2023 č.j. KRPA-372478-41/ČJ-2022-000022 (dále jen **Výzva**) spolu s doručenkou z datové schránky, ze které vyplývá, že Výzva byla odeslána až dne 30.1.2023. Tato výzva se však nenachází ve správním spise, což značí, že žalovaný předložil neúplný správní spis. Také skutečnost, že tato Výzva byla odeslána až po rozhodnutí ve věci, zakládá velké pochybnosti o celkovém vedení správního řízení. Další podstatnou věcí je fakt, že žalobce byl touto Výzvou vyzván k doložení kompletní kopie cestovního dokladu, k čemuž mu byla uložena lhůta 10 dní. Tato lhůta samozřejmě nebyla žalovaným dodržena už jen kvůli tomu, že samotná výzva byla žalobci odeslána až 12 dní po rozhodnutí o jeho žádosti.
17. Závěry žalovaného tak nemohou za daného stavu věci a zejména s ohledem na obsah a stav správního spisu obstát. Je tomu tak proto, že správní spis k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí neobsahoval všechny rozhodné listiny, a navíc listiny nacházející se ve spise na sebe mnohdy nenavazují. Také samotný sled událostí na sebe logicky nenavazuje, jak již bylo uvedeno výše. V této věci, kdy žalobní námitky směřují do věcného posouzení napadeného rozhodnutí, je nelze za stávajícího obsahu správního spisu a napadeného rozhodnutí vypořádat (srov. rozsudek NSS ze dne 9.6.2004 č.j. 5A 157/2002-35 „*Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí. K tomu, aby soud takový závěr učinil, není zapotřebí, aby žalobce nepřezkoumatelnost namítal; dojde-li soud k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zruší je, aniž se žalobcovými námitkami musí věcně zabývat [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]*.“ V tomto směru je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Současně je nutno konstatovat, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu.
18. I v případě, že by byl správní spis ve stavu, kdy by bylo napadené rozhodnutí možné přezkoumat, nemohlo by napadené rozhodnutí obstát, a to především z důvodu, že žalovaný vystavěl celé odůvodnění napadeného rozhodnutí na skutečnosti, že žalobce dobrovolně odmítá vycestovat do Vietnamu, případně vycestovat ze zemí EU. Žalovaný přitom vycházel z Protokolu o podání vysvětlení ze dne 19.11.2022, č.j. KRPA-372478-12/ČJ-2022-000022 v tom však byly žalobci položeny dvě otázky týkající se opuštění ČR, a to:
 - I. „*Máte se kam vrátit v domovském státě?*“ na což žalobce odpověděl, že „*Kdybych se musel vrátit do Vietnamu, tak budu bydlet u mojí rodiny. To není problém.*“

II. „Je Vám známa nějaká překážka nebo důvod, který by Vám znemožňoval vycestování z území České republiky?“ na což žalobce odpověděl, že „Není mi známa žádná překážka, kvůli které bych nemohl odjet od Váš z republiky. Klidně odjedu ještě dnes. Chci do Polska, kde chci požádat o azyl a budu tam zase pracovat.“

19. Žalovaný nepoložil žádné další otázky týkající se vůle žalobce vycestovat z EU. V případě, že žalobci byla otázka č. II. položena tímto způsobem, směřující k vycestování z ČR, nelze její odpověď automaticky pokládat za nevůli vycestovat z členských států EU, jak by byl žalobce povinen. Je třeba přihlídnout ke skutečnosti, že žalobce není znalý českého práva a práva EU a českého jazyka.
20. Z těchto důvodů by tak bylo zrušeno napadené rozhodnutí pro vady skutkových zjištění dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. spočívající v absenci opory skutkové podstaty, ze které správní orgán při posuzování věci vycházel, i v obsahu správního spisu, případně by zde bylo třeba doplnění skutkových zjištění, a to výsledkem žalobce, příp. jeho bratra.
21. Soud také shledal, že by napadené rozhodnutí neobstálo ani z důvodu, že žalobce v jeho žádosti o propuštění ze zařízení hlavně poukázal na skutečnost, že se jeho bratrovi povedlo získat jeho cestovní doklad, žalovaný však uvádí, že žalobce hodnověrně nedokázal, že disponuje cestovním dokladem. Soud k tomuto uvádí, že žalobce předložil správnímu orgánu fotokopii cestovního dokladu, svoji žádost o propuštění zaslal žalovanému skrze svého právního zástupce prostřednictvím datové schránky a v žádosti uvedl, že je připraven na výzvu žalovaného předložit originál cestovního dokladu. Soudu není jasné, jak více mohl žalobce v této situaci dokázat, že disponuje cestovním dokladem, když není možné tento cestovní doklad zaslat datovou schránkou. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že cestovní doklad mohl být zaslán prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, tento argument nemůže soud akceptovat, jelikož je pochopitelné, že by žalobce nechtěl svoje osobní doklady vystavovat možnosti opětovné ztráty, když skutečnost, že nedisponoval cestovním dokladem, byla jedním z důvodů jeho původního zajištění.
22. Žalovaný také uvedl, že o nález cestovního dokladu jej žalobce neprodleně neinformoval. Soud nenalezl žádné podklady k tomu, z čeho žalovaný takovéto tvrzení vyvozoval a upozorňuje na to, že žalovaný nemůže dovozovat nepodložené závěry, a tyto ani nemohou jít k tíži žalobce. Z průběhu sledu událostí má soud spíše za to, že opak je pravdou, když žalovaný sám uvedl, že bratrovi žalobce se podařilo najít cestovní doklad během měsíce, z čehož je zřejmé, že k žádným delším průtahům během informování správního orgánu ani nemohlo dojít.
23. Ve svém vyjádření žalovaný také uvedl, že skutečnost, že žalobce nechce dobrovolně vycestovat, je podložena také jeho dřívějším chováním, když žalobce opakovaně neakceptoval nabízenou žádost o dobrovolný návrat do Vietnamu. Žalovaný však tuto skutečnost neuvádí v napadeném rozhodnutí, není obsahem správního spisu a ani ke svému vyjádření nepřiložil žádné podklady svědčící pro takový závěr. Soud upozorňuje na to, že pokud správní orgán činí nějaké závěry, musí mít oporu ve správním spise, ale k tomu v této věci opětovně nedochází, proto žalovaný zatížil svoje rozhodnutí další vadou.
24. K tomuto soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 22.1.2004, č. j. 4 Azs 55/2003-51 „Rozhodnutí správního orgánu, v jehož odůvodnění nejsou uvedeny důkazy, na jejichž podkladě správní orgán dovodil své závěry, je v rozporu s § 47 odst. 3 správního řádu a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Nejsou-li důkazy

obsaženy ani ve správním spise, nemá skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí, oporu ve spise [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].“

25. Soud shrnuje, že má za to, že v této věci žalobce vyvinul dostatečnou iniciativu k prokázání možnosti uložení zvláštních opatření. Soud si je vědom toho, že finanční záruka, kterou je bratr žalobce nabídl správnímu orgánu, nedosahuje dostatečné hodnoty. Žalobce však dle názoru soudu prokázal možnost užití zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. a), když uvedl adresu, kde se bude v případě uložení zvláštního opatření zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly. Žalovaný v tomto případě měl povinnost vyžádat si předložení originálu cestovního dokladu v případě, že o jeho existenci měl takové pochybnosti, a stanovit k tomu přiměřenou lhůtu. Soud nesouhlasí s názorem žalovaného, že žalobce v řízení nevyvinul dostatečnou aktivitu po podání žádosti o propuštění ze zařízení, když aktivita, kterou chtěl vyvinout, mu byla odepřena. V této souvislosti nelze přehlédnout, že je povinností policie po celou dobu zajištění cizince zkoumat, zda důvody zajištění trvají, a to dle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Dle názoru soudu žalobce poskytl veškerou součinnost, která mu byla správním orgánem umožněna, proto má z výše uvedených důvodů za to, že námitky žalobce v žalobě jsou důvodné.
26. S ohledem na výše uvedené rozhodné skutečnosti soud rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení podle § 76 odst. 1 písm. a), b) a § 78 odst. 1, 4 s.ř.s. V dalším průběhu správního řízení žalovaný si vyžádá předložení originálu cestovního pasu žalobce a provede výslech žalobce za účelem zjištění potřebných skutečností, dále zajistí, aby správní spis obsahoval veškeré materiály, ze kterých vycházel a spis bude uspořádán tak, aby na sebe jednotlivé listy písemností navazovaly. Po shromáždění podkladů potřebných pro rozhodnutí žalovaný vydá nové rozhodnutí, jehož odůvodnění svého vypracuje v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy přihlédne ke všem skutečnostem, které v průběhu správního řízení zjistil, tedy i k těm, které jeho závěry nepodporují, a přihlédne i k obsahu námitek uplatněným žalobcem a přezkoumatelně se s nimi vypořádá (**výrok I. rozsudku**). Tímto právním názorem soudu je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož má nárok na jejich náhradu žalobce, který měl ve věci plný úspěch. Žalobce náklady řízení uplatnil v podání ze dne 27.2.2023, kdy požadoval za jeden úkon právní služby (písemné podání) a jeden režijní paušál, zvýšené o daň z přidané hodnoty celkem 4.114,-Kč. Soud žalobci požadovanou částku 4.114,- Kč přiznal, neboť je v souladu s § 7 bod 5 (3.100,-Kč á úkon), § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 (300,-Kč á úkon) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (**výrok II. rozsudku**). Uvedenou částku zašle žalovaný k rukám advokáta na účet č. 2108265237/2700 VS: 2022410, ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, §

102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.)

Plzeň 28. února 2023

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně